

[Egon Jensen]

Den af hr. Stinus foreslåede dagsorden kan vi fra socialdemokratiets side stemme for. Jeg må nok gøre den tilføjelse, at den måske er overflødig, idet det, der udtales i dagsordenen, er noget, der er sket gennem lang tid og naturligvis også vil fortsætte i fremtiden.

Enggaard (V):

Det er ikke hver dag, vi diskuterer nordisk samarbejde her i tinget. Vi burde måske gøre det oftere, og det radikale venstre skal have tak, fordi det har givet anledning til, at vi her i tinget får en mulighed for at drøfte nogle principper i det nordiske samarbejde.

Baggrunden er, som det har været fremme allerede, den bilaterale aftale, som i forbindelse med Nordisk Råds session i København blev indgået mellem den norske og den svenske regering. Værdien af bilaterale aftaler i forhold til nordiske løsninger – altså hvor alle 5 lande er med – har allerede været drøftet nogen tid. Jeg husker f.eks., at minister Lise Østergaard allerede forud for sessionen blev citeret i dagspressen for udtalelser om, at bilaterale løsninger meget vel kunne være værdifulde og måske kunne være en vej frem på nogle områder, hvor man endnu ikke var langt nok fremme med fællesnordiske løsninger. Sådan erindrer jeg nogenlunde indholdet af udtalelsen.

Jeg tror også, vi bør erindre os som udgangspunkt, at der findes et betydeligt antal aftaler, som er indgået mellem to eller tre lande i Norden. De har selvsagt deres værdi, fordi det kan være konkrete løsninger på områder, hvor en aftale ellers ikke kunne skabes. Et eksempel på det er den dansk-svenske naturgasaftale, som vi naturligvis kunne ønske os og håbe på kan udbredes, så andre nordiske lande kan nyde godt af de fælles faciliteter, der her etableres. Det er som et første skridt en nødvendig og rigtig aftale.

Den aftale, som er udgangspunktet for debatten her, nemlig den norsk-svenske aftale om et bytte mellem norsk olie og den svenske billige, miljøvenlige a-kraft, som man her har overskud af, er også et eksempel på et forsøg på at skabe en større forsynings-sikkerhed i begge de to lande, og så langt kan man naturligvis have stor forståelse for, at man skrider til en sådan aftale.

Det interessante efter min opfattelse er imidlertid – og det er måske her, problemet ligger, hvis der ligger et problem – at der er knyttet industriløstiske aftaler til. Jeg ser dette som en udløber af den såkaldte Volvo-plan, der som bekendt faldt til jorden. Det, jeg tror vi skal hæfte opmærksomhed ved, er, at der opbygges organer mellem to af de nordiske lande, i dette tilfælde Sverige og Norge, om en industrifond og en blandet kommission til fremme af samarbejdet. Hvis man går punkterne igennem, vil man se, at det er et ret bredt arbejdsmonter, der tegner sig for den blandede kommission. Jeg mener nok, man kan se en tendens i retning af, at der nu ved siden af de fællesnordiske organer, der arbejder med de selvsamme ting, sidder en særlig norsk-svensk kommission og arbejder med tilsvarende opgaver. Jeg vender tilbage til dette senere.

Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at medens Nordisk Råd behandlede bevillinger til den nordiske industrifond, som savner midler til mange nyttige og gode projekter, kunne den norske og svenske regering i de selv samme dage aftale 250 mill. sv.kr. til den bilaterale industrialiseringsfond. Det må give en følelse i Danmark, Finland og Island af, at man her fra de to landes side har prioriteret den norsk-svenske aftale langt højere end det brede nordiske. Eller hvad mener ministeren? Det er da en ting, som jeg mener det har interesse at høre ministerens og dermed regeringens opfattelse af. Hvad agter ministeren for nordisk samarbejde og regeringen at gøre i det spørgsmål? Altså i det konkrete problem om industrialiseringsfonden, spørgsmålet om vægtfordelingen imellem det, som er aftalt på norsk-svensk basis, og det, der sideløbende med det løber i fællesnordisk regie.

Lad mig i øvrigt sige om det principielle, at venstre ser ikke spøgelse i anledning af den norsk-svenske aftale. Vi tror ikke på, at tanken om en norsk-svensk union toner frem, selv om der i Sverige fra tid til anden – også for nylig – har lydt toner i den retning fra et enkelt parti.

Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at gøre et par bemærkninger om principperne for samarbejdet i Norden. Jeg mener, at vi bør lægge vægt på det femsidede samarbejde, hvor alle landene er med. Vi bør lægge vægt på, at vi fremmer arbejdet, det vi kan. Vi bør